

Orangeriet

När ingen ser mig är jag gnistor. Är jag lågor, är jag glitter, är jag en solkatt på väggen som blir jagad av Tuss. Omöjlig att fånga. När ingen ser mig är jag någon annan. Jag är onårbar och okrossbar. Men bara när ingen ser mig.

Och ibland glömmet jag. Ibland är jag korkad. Dum i huvudet. Tror att det ska vara så alltid. Men det är det aldrig. För därute nuddar mina handflator asfalt. De blir svarta som skosulor. För därute är jag ingen. Därute ser ingen mig. För Det Är Så Det Måste Vara.

Jag sitter i orangeriet med pappa. Han söker med blicken över vattenkannan och jag tittar äcklat ner på mina fingrar. Den fuktiga jorden har smugit sin in under naglarna. Snart kommer han att kalla på mig. Men jag försöker bända upp rötterna utan att skada dem och vill inte bli störd. Citronträdet som har vuxit upp och ska byta kruka.

Solen silas mellan tomatplantornas löv. Kastar skuggor över den gamla byrålådan som vi fyllt med örter. Det är fint. Orangeriet. Pappas och mitt projekt. Med en bred mittengång. Gröna järnkarmar som håller ihop glasrutorna och bär upp taket. En kaprifol som jag fått fästa med snören för att bilda en ark runt ingången. Och ett litet tvåmannabord längst ned bredvid hibiskus. Jag har till och med lyckats få hit ett stilleben med doftljus och lina stenar från stranden. Det finns en tyst överenskommelse mellan oss. Högra sidan tillhör pappa och vänstra sidan tillhör mig. Dock har jag fått plantera palmerna och det lilla blommande apelsinträdet som sprider sin syrliga doft på hans sida av mittengången. Pelargonerna har han klarat själv. Med en kruka i knäet och en påse jord bredvid sig.

Men nu letar han efter vattenkannan och jag vet att han snart kommer att kalla på mig. Citronträdets rötter släpper och följer med mitt grepp när jag drar upp den ur den urvuxna kruk.

"Var är kannan, Uno?"

"På hyllan."

"Uno." Irritationen.

Jag vet att jag inte borde men jag gör det ändå. Jag dröjer kvar. Låter fingrarna gräva sig ner i den mjuka myllan. Ser ur ögonvrån hur pappa på nytt sträcker sig mot kannan. Hur hjulen på rullstolen tappar åt sidan och hur han plötsligt ligger på golvet. Som en fisk uppsköld på land. Sprattlande och kippande efter syre. Jag vet att jag inte borde göra det men jag gör det ändå. Jag väntar ett par sekunder. Till slut kommer ordet.

“Hjälp!”

Sekunden då stoltheten äntligen spricker och han sträcker ut sina händer mot mig. Jag tar inte dem utan ställer mig istället bakom honom och drar upp rullstolen. Hans knogar klamrar sig fast vid stödet. Jag lutar mig över honom och sträcker mig efter vattenkannen på hyllan.

“Här har du. Jag ska gå in och fixa lunch nu. Är du hungrig?”

När ingen ser mig är jag inte längre osynlig. Spegeln reflekterar pärlorna i öronglobarna. Reflekterar det svagt skimrande jag lagt på mina ögonlock, reflekterar det nylockade perukhåret, reflekterar hållningen som nu är rak. Bh:n som kupar sig kring luft. Jag lägger bomull i den och drar klänningen över huvudet. Den draperas över kroppen, undgår att lägga sig över mina platta höfter och stannar upp strax under mina skrovliga knän. Mina ludna ben syns inte under nylonstrumporna. Mina långa fötter är nedtryckta innanför klackarna med krokodilskinn. Mitt kön är inte mitt kön. När ingen ser mig är jag inte min kropp.

Minnet av pappas röst skär fortfarande i trumhinnorna. “Din avlidna mors kläder!” Men nu är han oförmögen att ta sig uppför trapporna själv.

I mammas kläder lägger jag mig på sängen med benen i kors och låser upp mobilen. Går in på Uno Morgans facebook. Min facebook. Söker vant efter Loves profil. Går in på meddelanden. Tvekar. Skriver. Suddar. Låser mobilen och stirrar upp i taket. Mobilen plingar till och jag suckar lättat. Drar snabbt av mig kläderna, behåller Bh:n på men tar bort bomullsstopningen, torkar bort ögonskuggan med bomullet och kliver in i jeans och skjorta. Peruken får inte heller vara kvar.

När jag parkerar cykeln bland tiotals andra utanför Vanjas hus har sensommarsolen börjat gå ner. Vanja öppnar dörren med en skräll och ler stort när hon ser mig komma gående mot henne. Jag känner hur käkmusklerna slappnar av och jag besvarar hennes leende, går rakt in i hennes varma famn. Det är fullt med folk inne. Jag ser mig nervöst omkring. Håller upp cidern i ett glas och slänger burken. Vill inte bli retad för mitt val av dricka. Jag blir indragen i en shotlek. Läger märke till Love som sitter snett mitt emot och försöker att bete mig som en vanlig människa. Det är svårt. Han är idel skratt, smilgropar, mjuka lockar och glittrande ögon. Jag sväljer något som bränner för att döva fjärlarna som fladdrar skyggt i maggropen. Du Får Inte, Uno. Vanja lutar sig över Love och viskar något. De fnissar. Jag kan se ner till hennes navel genom den uringade tröjan hon har på sig.

“Vad ville du prata om?” Frågar jag henne när hon står ute i trädgården och röker.

“Jag tror jag ska fråga honom.” Mitt hjärta slår dubbla volter.

“Va? Love?” Är det enda jag förmår mig att säga. Hon blänger på mig.

“Nä, mitt andra span, Ryan Gosling.”

“Men vadåå. Vad är det nu?” Jag är uppriktigt förvånad. I månader har hon pratat sig varm om honom. Beskrivit vartenda hårstrå och vartenda födelsemärke hos honom. Som om jag inte visste. I månader, men aldrig vågat.

“Vad är det nu? Är det den enda uppmuntran jag får höra?” Hon blåser ut röken i mitt ansikte och jag tar nervöst en klunk av den vidriga drinken hon blandat åt mig.

“Eller alltså jag menar, hur kommer det sig att du vill fråga nu?”

“Jag vet inte. Det känns rätt. Alltså jag vet att det aldrig funkar att ragga på vänner, men jag orkar inte bara gå runt och låtsas.”

“Nä, jag vet.” Säger jag och suckar. Vanja märker inte mina trånande blickar efter Loves gyllene gestalt.

Klockan är tre på natten när jag hittar Vanja igen. Tårarna blänker till i skenet av värmeljus i hennes rum. Hon vänder sig mot mig och ber mig stänga dörren. Jag sätter mig ner på golvet bredvid henne. Lutar ryggen mot garderoben och torkar försiktigt bort en tår från Vanjas kind. Hon räcker mig en halvdrucken vodkafaska.

“Alltså jag är så jävla korkad.” Hon torkar argt det våta ansiktet med koftärmen. “Bara för att jag druckit lite tror jag att han ska ändra åsikt. Men han vill ju inte ha någon. Han är helt jävla... ouppnåelig. Säkert bög.”

“Det tror jag inte.” Flikar jag in och skakar på huvudet. Vanja fortsätter.

“Jag menar, bara för att vi är vänner behöver väl inte det betyda att vi inte kan hängla?”

“Nä, det är klart.”

“Alltså vad fan, varför ska han ta allt så himla seriöst. Det är ju inte så att jag bad honom att gifta sig med mig!”

“Ellerhur...”

“Det behöver ju inte alls vara konstigt. Jag menar är jag verkligen så... ful?”

Hennes stora bruna ögon tittar förtvivlat på mig. Jag stryker henne över kinden. Andas. Säger ärligt vad jag tänker.

“Du är vacker, Vanja. Du är smart, rolig och den i särklass finaste tjejen på festen.”

“Kyss mig då.” Säger hon. Jag ryggar tillbaka. Förvånad. Hon lägger en hårlock bakom örat och kryper närmare mig. “Bara för att vi är vänner ska vi väl inte kunna hångla. Du höll ju med mig. Kyss mig.”

Kanske är det spriten, kanske är det Vanjas stora, mörka ögon och skälvande läppar, kanske är det hennes kroppsvärme, kanske är det bara så att jag känner mig så otroligt, förtvivlat ensam som jag låter hennes mun möta min. Mina andetag ökar när hennes kyssar vandrar vidare nerför min hals, när hon trycker ned mig på golvet och trycker sin kropp mot min. Drar av sig den urringade tröjan och utan att få ögonkontakt med mig knäpper upp min skjorta.

När ingen ser mig gör det inget, stör jag ingen, skadar jag ingen, äcklar jag ingen. Men Vanja ser mig. Nuddar frågande vid bh:n som jag inte tagit av, som jag för ett ögonblick glömt bort att jag hade.

“Uno?”

Mer orkar jag inte höra. Jag reser mig upp, lämnar henne sittandes på huk med bar överkropp mitt på mattan i rummet. Flyr. Jag försöker behärska mig när jag går förbi människorna i köket, i vardagsrummet, i hallen. Men paniken tar vid så fort dörren slår igen och jag springer. Springer gatan ner, sneddar över en tom lekplats och korsar en väg. Springer tills jag inte ser något och fortsätter springa. Inne på mammas rum sliter jag av mig kläderna. Slänger hennes BH. Ser mig i spegeln, kväver ett skrik i kudden när jag faller ihop på sängen.

Huvudvärk. Huvudvärk nästa dag och solstrålar som skär in genom gardinerna. Genom mina halvöppna ögonlock. Jag vill inte vakna men jag gör det ändå. Jag går nerför trapporna. Inne i orangeriet är det fuktigt och varmt. Vattnet från kranen är kallt och rullar mjukt ihop sig i magen, lättar på trycket över pannan. Jag står och tittar hypnotiserat på vattnet som strilar genom mina fingrar, rinner ner i vattenkannan som står kvar under kranen, fyller den till bredden och försvinner ner i avloppet.

“Du sov i din mors rum inatt.” Plötsligt är pappa bakom mig. Jag vänder mig om och möter hans allvarliga blick. “Bar du hennes kläder igen?” Jag nickar stumt.

Pappa styr rullstolen mot mig. Tar varsamt min våta hand i sin och stänger av kranen. Ett par eftersläntrande droppar dyker ner i kannan. Han tittar ner på mina händer när han talar.

“Jag kanske inte kan gå. Jag kanske inte kan hålla jämna steg med dig längre. Jag kanske inte kan nå upp och hålla dig om axlarna.”

Mina knän viker sig. Jag lägger huvudet i hans knä och låter honom stryka mig över håret medan jag tittar på vattnet som rinner ner i avloppets mörka hål. Kanske att det kommer tillbaka som regn någon annanstans i världen.

“Din mamma kommer aldrig tillbaka. Jag vet att du kunde prata med henne. Men du kan inte finna henne genom hennes ägodelar.”

Min mobil vibrerar. Det är Vanja som har försökt ringa mig för tredje gången.

“Jag har lite svårt att finna mig själv.” Viskar jag.

“Vi kan vattna blommorna medan du letar.” Säger pappa lugnt. “Tillsammans. Säg till om du vill ha hjälp. Det brukar hjälpa.” Han blinkar och skymten av ett leende syns till.